

Reeds is een dienstbaarheidsbeginsel opgenomen in een nieuw artikel 2:4a. De bewoording hiervan laat zien dat er sprake is van een 'vage norm'. Dit zal m.i. betekenen dat de bestuursrechter ervan uit zal gaan dat interpretatie van deze norm *prima facie* aan het bestuursorgaan zelf zal zijn. De kans dat een bestuursrechter zélf zal toetsen aan het nieuwe artikel neemt daarmee af. Uit de huidige MvT (consultatieversie) wordt duidelijk dat het beginsel vooral op informatie en contact toeziet.

In de praktijk is zichtbaar dat bestuursorganen – en met name de zogeheten beschikkingenfabrieken – zeer gebrekkig contact onderhouden met belanghebbenden. Ik zal ter verduidelijking een voorbeeld schetsen. Zo is het voor veel aanvragers van besluiten van de Immigratie en Naturalisatiedienst (IND) en hun gemachtigden volstrekt onduidelijk wat de stand van zaken is ten aanzien van de afhandeling van hun aanvraag. Dit leidt ertoe dat sommige gemachtigden zich genoodzaakt voelen om een beroep tegen het niet tijdig beslissen op de aanvragen van hun cliënten in te dienen, slechts alleen om op de zitting uit te kunnen vragen wat deze stand van zaken is. Dit is inefficiënt, leidt tot werkdruk bij bestuursorganen en de rechtspraak, en kan simpelweg worden ondervangen met het tijdig en correct informeren van de aanvrager door het bestuursorgaan.

In zijn proefschrift *Vernietigen en opnieuw voorzien* uit de jaren '90 beredeneerde B.J. Schueler dat er een communicatie- en informatieplicht moest worden opgenomen in de toen aanhangige Awb. De hierboven geschetste problematiek omtrent communicatie en informatie met en van bestuursorganen zou hiermee grotendeels verholpen kunnen worden. In concreto moet het m.i. onder andere zo zijn dat bovenaan *elke* beschikking een telefoonnummer en een e-mailadres staat van een behandelaar die ook verstand heeft van de zaak van de normadressaat. Slechts met een concrete en *expliciete* norm in de Awb kan de 'dienstbaarheid' van een bestuursorgaan volledig uit de verf komen. Een dienstbaarheidsbeginsel is uiteraard geen slecht idee, maar ik acht de kans aanwezig dat het vele jaren kan duren voordat hier invulling aan wordt gegeven door een van de hogere bestuursrechters. Dat is immers bij het toetsen of concretiseren van vage normen of beginselen vaker zo.

In conclusie, geef ik u alleen mee om na te denken over een concrete, expliciete communicatie- en informatieplicht als expliciete bepaling in de Awb. Dit kan als een tweede lid van artikel 2:4a of als een geheel nieuw artikel in hoofdstuk 2 van de Awb.